

Sygn. akt III RC 767/16

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Nowosielska

Protokolant : sekr. sąd. Małgorzata Baur

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa K. P. (1)

przeciwko J. P.

o zaspokojenie potrzeb rodziny

I . zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powódki K. P. (1) , urodzonej dnia (...) w P. , kwoty po 1200 (słownie : jeden tysiąc dwieście) złotych miesięcznie , tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny , poczynając od dnia 13 grudnia 2016 roku do dnia 16 maja 2017 roku , płatne do dnia 10 każdego miesiąca do jej rąk , wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat ;

II . oddala powództwo za okres od dnia 13 grudnia 2016 roku do dnia 16 maja 2017 roku w pozostałym zakresie ;

III . zawiesza postępowanie co do żądania za okres od dnia 17 maja 2017 roku ;

IV . wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

Sygn. akt III RC 767/16

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym dnia 13 grudnia 2016 roku, powódka K. P. (1) , domagała się zasądzenia od pozwanego J. P. świadczeń, tytułem zaspokajania potrzeb rodziny, w kwotach po 6.000 złotych miesięcznie, poczynając od dnia wniesienia pozwu, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do jej rąk, wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Równocześnie domagała się udzielenia zabezpieczenia w wysokości po 5.000 złotych miesięcznie.

W uzasadnieniu podniosła , że zawarła z pozwanym związek małżeński w 1987 roku, który trwa nadal. Do wniosku dołączyła odpis skrócony aktu małżeństwa, z którego wynika, że związek małżeński został przez nich zawarty dnia 24 października 1987 roku. Z tego związku urodził się syn K. P. (2), który jest osobą dorosłą. Małżeństwo stron do około 2014 roku funkcjonowało poprawnie. Po tym czasie do dnia 03 września 2016 roku małżonkowie pomimo, iż pozostawali w separacji faktycznej , mieszkali wspólnie. W dniu 03 września 2016 roku powódka wraz z synem wyprowadziła się od pozwanego ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Powódka podkreśliła, że w czasie wspólnego zamieszkania stron pozwany przejął całkowitą kontrolę nad wspólnie prowadzoną działalnością gospodarczą, odseparował powódkę zarówno od udziału w tej działalności, jak i od środków finansowych, pozostawiając ją bez środków do życia. J. P. nie zmienił swojego postępowania pomimo rozmów inicjowanych przez małżonkę. K. P. (1) aktualnie nie pracuje, natomiast pozwany prowadzi dochodową działalność gospodarczą, z której od stycznia do

końca października 2016 roku uzyskał dochód w wysokości 185.939 zł. Podała, że od czasu rozpoczęcia działalności gospodarczej do 2014 roku pozwany pracował również na umowę o pracę w Sądzie R. (...)

W odpowiedzi na pozew, pozwany uznał żądanie do kwot po 1.200 zł miesięcznie, domagając się jego oddalenia w pozostałym zakresie, w tym również oddalenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zaprzeczył, iż odsunął powódkę od prowadzenia spraw związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Wyjaśnił, że K. P. (1) jest jego pełnomocnikiem i nadal prowadzi sprawy dotyczące jego działalności gospodarczej, w tym podpisuje w jego imieniu umowy. Zaprzeczył także, że żona nie miała swobodnego dostępu do zarabianych przez niego środków finansowych. Nadto pozwany nie zgodził się z twierdzeniem powódki odnośnie wysokości uzyskiwanych przez niego dochodów. Stwierdził, że żona zawyża jego dochody, które są faktycznie niższe z powodu konieczności comiesięcznych spłat wysokich rat zobowiązań zaciągniętych na rozwój prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z dnia 15 marca 2017 roku, wydanym w przedmiotowej sprawie, oddalił wniosek powódki o udzielenie zabezpieczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. i J. P. pozostają w związku małżeńskim, który zawarli w dniu 24 października 1987 roku. Obecnie przed Sądem Okręgowym w Elblągu w sprawie o sygn. akt VC 561/17 toczy się pomiędzy nimi sprawa o rozwód, który został zainicjowany przez powódkę dnia 17 maja 2017 roku. Strony mają jednego syna K. P. (2), który liczy obecnie 25 lat.

Małżonkowie do 2008 roku wynajmowali dom w J. a następnie przeprowadzili się do M. na ulicę (...), gdzie zamieszkiwali wspólnie w mieszkaniu (...) pokojowym, aż do czasu ich rozstania się dnia 03 września 2016 roku.

Powódka przez 10 lat prowadziła zakład krawiecki, wcześniej sklep, następnie przez sześć miesięcy w 2013 roku (...) pod G. w R. . Prowadziła również zarejestrowany na męża (...) w M. przy ulicy (...). K. P. (1) od 13 lat opłaca składki KRUS z tytułu dzierżawy około 2 ha ziemi rolnej, której faktycznie nie uprawia. Pod częścią (...) w M. przy ulicy (...) znajduje się nieruchomość gruntowa będąca jej wyłączną własnością.

Pozwany J. P. na początku związku małżeńskiego stron nie pracował. W 2004 roku wyjechał w celach zarobkowych do A. uzyskując wynagrodzenie w wysokości 2.000zł miesięcznie po przeliczeniu na walutę polską. Od dnia 11 kwietnia 2005 roku podjął pracę w Sądzie R. (...) Pracodawca w dniu 27 listopada 2013 roku rozwiązał z nim umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia upływającego z dniem 28 lutego 2014 roku. J. P. od 2007 roku przez 6 lat studiował. Z uwagi na możliwość uzyskania ulg oraz dotacji, rozszerzył dotychczas prowadzony przez żonę wspólnie z nim zakład krawiecki na działalność gospodarczą pod firmą (...) J. P. .

Powódka w dniu 17 grudnia 2009 roku została pełnomocnikiem w firmie pozwanego. W trakcie studiów i pracy zawodowej pozwanego, zajmowała się wszystkimi sprawami firmy. Do 2013 roku małżonkowie konsultowali ze sobą wszystkie decyzje.

W dniu 03 września 2016 roku K. P. (1) wyprowadziła się ze wspólnego domu położonego w M. przy ulicy (...), w którym pozwany pozostał. Od tego czasu strony prowadzą odrębne gospodarstwo domowe, powódka zamieszkała wraz z synem w wynajętym 4 pokojowym mieszkaniu w E. .

K. P. (1) do dnia 09 grudnia 2016 roku posiadała upoważnienie do konta firmowego męża, z którego tego dnia wypłaciła kwotę 40.000 zł. W styczniu 2017 roku – na żądanie pozwanego – powódka podpisała umowę o świadczenie usług w imieniu firmy męża.

Strony pozostają w relacjach konfliktowych, utrzymują ze sobą kontakt telefoniczny w sytuacji gdy do powódki dzwonią potencjalni klienci (...) w M.. Wówczas K. P. (1) dzwoni do męża lub też podaje klientom jego numer telefonu.

J. P. , w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą , zaciągnął następujące kredyty: w dniu 25 czerwca 2005 roku na zakup części nieruchomości przy ul. (...) , gdzie spłata zobowiązania miała nastąpić do dnia 25 czerwca 2018 roku . Następnie w dniu 19 listopada 2010 roku K. T. i J. P. zaciągnęli wspólne zobowiązanie kredytowe (niekonsumencki kredyt mieszkaniowy) w wysokości 281 000 złotych z przeznaczeniem na spłatę kredytu mieszkaniowego poprzednio zaciągniętego w 2005 roku z terminem spłaty do dnia 01 grudnia 2031 roku. Rata miesięczna wskazanego kredytu wynosi kwoty po 1827,72 złotych . W dniu 25 listopada 2010 roku pozwany zaciągnął kredyt inwestycyjny w wysokości 1 500 000 złotych z ratą miesięczną od dnia 31 stycznia 2016 roku w kwocie po 7840 złotych (spłata zobowiązania do dnia 31 grudnia 2026 roku) – w tym przypadku strony zawarły dnia 30 października 2013 roku aneks do umowy zmieniający jej treść co do sposobu i wysokości spłaty kredytu. Nadto pozwany dnia 25 czerwca 2015 roku zawarł umowę kredytu obrotowego w rachunku bieżącym linia biznes z kredytem odnawialnym w wysokości 120 000 złotych w okresie od 27 czerwca 2015 roku do 25 czerwca 2018 roku . Stan wskazanego kredytu na dzień 02 stycznia 2017 roku wynosił kwotę 81815,33 zł wykorzystanych środków . Poręczycielem powyższych zobowiązań była K. P. (1).

J. P. spłaca raty wymienionych wyżej zobowiązań w kwotach po około 9667,72 złotych oraz – w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (co wiąże się z zaewidencjonowaniem do kosztów uzyskania przychodu z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej) - uiszcza raty leasingowe w kwotach po 2.900 zł za samochód marki S. (...), rok produkcji 2014 , termin spłaty ostatniej raty przypada na dzień 30 listopada 2017 roku.

K. P. (1) dotychczas nie zaciągała zobowiązań finansowych po rozstaniu z mężem.

Małżonkowie K. i J. P. w czasie wspólnego zamieszkiwania, aż do rozstania, prowadzili wspólne gospodarstwo domowe , na które – w ocenie pozwanego - wydatki stanowiły kwoty po około 3.000 – 4.000zł miesięcznie , w tym na wyżywienie kwoty po 2.000 zł miesięcznie. W tamtym czasie syn stron K. nie mieszkał z nimi, ponieważ mieszkał w O. . Strony nie wyjeżdżały na zaplanowane wczasy wypoczynkowe .

Strony posiadają we wspólnym majątku dom, w którym pozwany prowadzi działalność gospodarczą, oraz samochody, z których jeden jest w użytkowaniu powódki.

J. P. ma 58 lat. Posiada wykształcenie wyższe o specjalności pedagog resocjalizacyjny. Jest zdrowy. Utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej w formie (...) w M.. Z zeznania PIT – 36 L za 2015 rok wynika , że uzyskał dochód z tej działalności w wysokości 195552,41 złotych , co stanowi kwotę 16296,03 złotych (bez odliczenia podatku) , zaś z zeznania PIT – 36 L za 2016 rok wynika , że uzyskał dochód z tej działalności w wysokości 257.101,89zł, co stanowi kwotę 21.425,16 zł miesięcznie (bez odliczenia podatku) oraz kwotę 17599,15 złotych (po uwzględnieniu należnego podatku) . Pozwany także w 2014 roku uzyskał dochody z dwóch źródeł: ze stosunku pracy w wysokości 7.225,06zł, oraz z działalności gospodarczej w wysokości 148.493,86zł, co stanowiło kwotę 12.374,48zł miesięcznie (bez odliczenia podatku , wówczas rozliczenie roczne składał wspólnie z powódką) . J. P. ponosi , poza ratami kredytowymi w łącznej wysokości po 9667,72 złotych miesięcznie , wydatki na swoje utrzymanie w wysokości po około 1000 – 2000 zł miesięcznie z tytułu zakupu odzieży , żywienia , wyjazdów . Dodatkowo ponosi wydatki na utrzymanie mieszkania kwotami po 2493,58 złotych rocznie z tytułu ogrzewania (około 207,80 zł miesięcznie) i kwotami po 72,39 złotych rocznie z tytułu podatku od nieruchomości za dom (około 6 zł miesięcznie) . Poza tym opłaca podatek dochodowy , w 2016 roku wydatek powyższy wyniósł kwotę 45912 złotych , około 3826 złotych miesięcznie .

K. P. (1) ma 57 lat. Posiada wykształcenie średnie ogólne. Aktualnie nie pracuje i nie poszukuje zatrudnienia. Choruje na zwyrodnienie kręgosłupa na całej jego długości , przepuklinę kręgosłupa , schorzenia stawów krzyżowo-biodrowych, tarczycę oraz cukrzycę insulinozależną , w związku z czym złożyła wniosek o orzeczenie o stopniu jej niepełnosprawności .

Powódka , od czasu wyprowadzenia się od pozwanego, zamieszkuje wraz z synem w wynajętym czteropokojowym mieszkaniu w E.. Twierdziła , że utrzymywała się ze środków wypłaconych w grudniu 2016 roku z konta bankowego firmy męża w wysokości 40.000 zł , które już zużyła , korzysta z pomocy rodziny , zaś od lutego 2017 roku pozostaje na

utrzymaniu syna . Za lata podatkowe 2015-2016 nie złożyła zeznań podatkowych w Urzędzie Skarbowym w E.. K. P. (1) w piśmie , nadanym dnia 24 stycznia 2017 roku , oceniła , że na jej utrzymanie oraz utrzymanie syna K. potrzebuje miesięcznie łącznie kwotę 8.468,50 zł, na którą składają się następujące wydatki : KRUS 390 zł kwartalnie (97,50 zł miesięcznie), wynajem mieszkania 1.200 zł, media (gaz, energia elektryczna, woda, kanalizacja) 750 zł, ubezpieczenie OC samochodu marki R. (...) , rok produkcji 2006 : 285,71 zł kwartalnie (95,23 zł miesięcznie), samochód jest ewidencjonowany w firmie pozwanego , utrzymanie syna K. 2.000 zł, zdrowie 500 zł , środki czystości i kosmetyki 350 zł, fryzjer i kosmetyczka - 300 zł, wyżywienie -1.600 zł, utrzymanie samochodu plus wydatki na benzynę około 1.000 zł, siłownia - 200 zł oraz odzież i obuwie - 400 zł. Ponadto podniosła , że wydatkowała na leczenie zęba kwotę 400zł oraz na prywatną wizytę u lekarza ginekologa kwotę 150zł. Dodatkowo poniosła jednorazowe wydatki na zakup ciśnieniomierza oraz termometru bezręciowego (z przedstawionych 3 faktur z dnia 20 marca 2017 roku na zakup leków , w tym ciśnieniomierza i termometru , wynikała kwota łącznie 456,05 złotych) . Poinformowała, że opłaty ponoszone przez rodzinę (w czasie ich wspólnego zamieszkania) były wliczane w koszty prowadzonej przez J. P. działalności gospodarczej, za wyjątkiem opłat za gaz, energię elektryczną, wodę i ścieki oraz podatek od nieruchomości za mieszkanie położone w M. przy ulicy (...) stanowiących orientacyjną kwotę około 2.500 zł rocznie.

Powiatowy Urząd Pracy w E. w ostatnim okresie czasu dysponował 97 ofertami pracy m.in. w zawodach kucharza, stażysty (docelowo księgowego), doradcy do spraw nieruchomości, windykatorka terenowego, sprzedawcy, asystenta działu handlowego, przedstawiciela handlowego, pośrednika pracy, pracownika socjalnego, opiekuna osób starszych, doradcy klienta, pokojowej, specjalisty ds. sprzedaży i obsługi klienta, recepcjonisty dla osób posiadających średnie ogólne wykształcenie .

Syn stron K. P. (2) liczy 25 lat. Od września 2016 roku studiuje zaocznie w O. (wcześniej studiował w trybie dziennym) , obecnie jest na ostatnim roku studiów . W styczniu 2017 roku rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej o profilu podobnym do prowadzonej przez ojca . Upřednio , do września 2016 roku , pracował w firmie pozwanego w ramach stosunku zlecenia jako kadrowiec i otrzymywał od J. P. kwoty po 2.000zł miesięcznie z tego tytułu.

Sąd Rejonowy w Elblągu prawomocnym wyrokiem z dnia 31 marca 2017 roku , wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 762/16 , ustanowił z dniem 03 września 2016 roku rozdzielność małżeńską majątkową powódki K. P. (1) i pozwanego J. P., wynikającą ze związku małżeńskiego zawartego w dniu 24 października 1987 roku przed Kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w M. i zarejestrowanego za oznaczeniem: (...).

(dowód: informacje, odpis skrócony aktu małżeństwa, spis wydatków pozwanego , częściowo spis kosztów utrzymania powódki , oferty pracy, umowy k 7-9, 27-98, 117-127, koperty k. 131, 134 ,144, częściowo zeznania powódki K. P. (1) : protokół z rozprawy z dnia 19 maja 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.148 w czasie : 00:03:51 – 00:15:04 , protokół skrócony k.136 w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k.112 , w czasie : 00: 06: 59 – 00:30:32 , protokół skrócony k.106 – 107 , częściowo zeznania pozwanego J. P. : protokół z rozprawy z dnia 19 maja 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.148 w czasie : 00:15:04 – 00:15:38 , 00:20:42 – 00:26:13 , protokół skrócony k.136 – 137 , w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k.112 , w czasie : 00: 30: 32 – 01:02:28 , protokół skrócony k.107 – 108 , częściowo zeznania świadka K. P. (2) : protokół z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k. 112, w czasie 01:04:14 – 01:19:44 , dokumenty zgromadzone w aktach Sądu Rejonowego w Elblągu o sygn. III RC 762/16) .

Sąd zważył, co następuje:

Powyżej ustalony stan faktyczny Sąd oparł na dowodach w postaci dokumentów wymienionych wyżej , spisie wydatków pozwanego i częściowo spisie kosztów utrzymania powódki , które wzajemnie się pokrywały i uzupełniały oraz nie były w większości kwestionowane przez żadną ze stron , częściowo zeznań : świadka K. P. (2), powódki i pozwanego z uwagi na ich spójność, logikę i zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie . Sąd nie uznał za wiarygodnych w całej rozciągłości spisu kosztów utrzymania powódki oraz jej zeznań w zakresie czynionych przez nią wydatków i spożytkowanych środków finansowych wypłaconych w grudniu 2016

roku z konta firmowego pozwanego , bowiem przeczył temu pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie . Również nie uznano za wiarygodnych zeznań pozwanego w zakresie osiąganych przez jego firmę dochodów , bowiem pozostawały one w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem w postaci zeznań podatkowych (koperta 144) oraz w zakresie wydatków z tytułu opłat za ogrzewanie domu , bowiem przeczył powyższemu wykaz złożony przez pozwanego . Ponadto Sąd nie uznał za wiarygodnych zeznań świadka K. P. (2) odnośnie sytuacji finansowej jego i powódki z uwagi na sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie , a zwłaszcza z zeznaniami składanymi przez tego świadka w marcu 2017 roku na rozprawie w sprawie z powództwa K. P. (1) przeciwko J. P. o ustanowienie rozdzielności majątkowej , o czym także poniżej .

Zgodnie z treścią przepisów art. 27 krio i nast., oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Wskazany przepis konkretyzuje wyrażony w art. 23 krio obowiązek małżonków wzajemnej pomocy i współdziałania dla dobra rodziny , którą przez swój związek założyli . Obowiązek wzajemnej pomocy obejmuje wszelkie czynności faktyczne małżonka wspierające współmałżonka w wykonywaniu przez niego jego praw i obowiązków wynikających z małżeństwa , obejmuje też wsparcie moralne małżonka. Dotyczy zarówno zwykłych czynności w gospodarstwie domowym , jak i pomocy w sytuacjach wyjątkowych , np. w razie choroby . Pomoc może przybrać postać bądź świadczenia pieniężnego bądź osobistego – w zależności od okoliczności. Celem spoczywającego na małżonkach obowiązku przewidzianego w przepisie art. 27 krio jest zapewnienie środków materialnych umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie rodziny jako całości oraz zaspokojenie uzasadnionych potrzeb poszczególnych jej członków przy zachowaniu zasady równej stopy życiowej . Cel ten jest realizowany zgodnie z zasadą równości praw i obowiązków małżonków . Obowiązek małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny powstaje z chwilą zawarcia małżeństwa i gaśnie z chwilą jego ustania lub unieważnienia . Istnieje niezależnie od ustroju majątkowego obowiązującego małżonków i od składu rodziny . Potrzeby rodziny to wspólne potrzeby całej grupy rodzinnej (np. mieszkanie) oraz potrzeby indywidualne poszczególnych jej członków (np. wyżywienie , odzież) . Zakres obowiązku małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny wyznaczają ich siły, tzn. możliwości wypełnienia obowiązku wynikające ze stanu fizycznego i psychicznego każdego z małżonków oraz możliwości zarobkowe i majątkowe każdego z nich. Należy przy tym stwierdzić , iż pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego , pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują , w szczególności przy ustalaniu wysokości świadczenia przez Sąd. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby , których zaspokojenie zapewni mu – odpowiednio do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody , jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych , nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody . Dla określenia zakresu obowiązku małżonków właściwa jest reguła , według której stopa życiowa wszystkich członków rodziny powinna być w zasadzie równa. Separacja faktyczna małżonków nie powinna wywierać ujemnego wpływu na możliwość zaspokajania ich potrzeb (według równej stopy życiowej wszystkich członków rodziny). Przesłanką do nałożenia na jednego z małżonków obowiązku zaspokajania potrzeb rodziny wynikającą z art. 27 k.r.o. nie jest „niedostatek uprawnionego” lecz zapewnienie równej stopy życiowej dla wszystkich członków rodziny. Tak między innymi w uchwale z dnia 13 października 1976 roku (sygn. III CZP 49/76, opublikowanej w LEX nr 7855) , którą Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę podziela , Sąd Najwyższy uznał, że małżonkowi przysługuje "roszczenie do współmałżonka na podstawie art. 27 krio o zaspokojenie swych potrzeb w zakresie odpowiadającym zasadzie równej stopy życiowej małżonków" (także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, sygn. III CZP 43/72, opublikowana w LEX nr 1426). Zakres obowiązku, o którym mowa w art. 27 k.r.o., zależy od wyznaczonych poziomem życia rodziny i zobowiązanego potrzeb usprawiedliwionych, nie zaś od wszelkich potrzeb, jakie członkowie rodziny odczuwają, choćby środki materialne, którymi zobowiązany dysponuje, pozwalały na ich zaspokojenie (zob. J. Panowicz-Lipska, Skutki prawne separacji..., s. 74).

W ocenie Sądu, żądanie powódki K. P. (1) zasługiwało na uwzględnienie w części. Do czasu faktycznej separacji oboje małżonkowie przyczyniali się do zaspokajania potrzeb rodziny , bowiem powódka wykonywała także pracę

dla pozwanego w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, jako pełnomocnik męża (sama funkcjonowała formalnie jako rolnik). Także już po rozstaniu się stron K. P. (1) odbierała telefony od potencjalnych klientów pozwanego (jej numer telefonu został podany do kontaktów z klientami) i przekazywała powyższe informacje mężowi lub podawała klientom jego numer telefonu. Od czasu wyprowadzenia się powódki z domu stron, pozwany nie przekazywał jej na utrzymanie środków finansowych, nadto nie podejmowała ona zatrudnienia, w konsekwencji w grudniu 2016 roku wypłaciła kwotę 40 000 złotych na zaspokojenie swoich potrzeb.

Wypada podnieść, że dotychczas powódka aktywnie uczestniczyła w prowadzeniu działalności gospodarczej przez męża, mimo schorzeń, na które cierpiała (dokumentacja medyczna przez nią złożona jest w większości datowana na 2015 rok), obecnie jej stan zdrowia nie pogorszył się od czasu opuszczenia męża, zatem należy również mieć na względzie to, że sama także powinna czynić starania o pozyskanie zatrudnienia bądź źródeł utrzymania, celem – chociażby częściowego – przyczyniania się do zaspokajania swoich potrzeb (zeznawała, że udziela porad synowi w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co potwierdził K. P. (2) zeznając, że udzielił matce pełnomocnictwa w jego firmie). Wskazać bowiem należy, że cytowane wyżej przepisy krio wymagają czynienia starań do zaspokojenia potrzeb we własnym zakresie a gdyby to było niemożliwe – korzystania z pomocy innych osób (w tym wypadku współmałżonka) – w pierwszej kolejności obowiązkiem każdego człowieka jest zaspokojenie swoich potrzeb własnymi siłami, dopiero – w przypadku braku takiej możliwości – konieczność korzystania z pomocy, w tym finansowej, innych osób (w przedmiotowej sprawie – pozwanego). Powódka nie wykazała się orzeczeniem potwierdzającym niemożność podjęcia przez nią zatrudnienia, nadto uczęszcza na siłownię, co także obrazuje jej możliwość do podjęcia pracy. Poza tym – jako „rolnik” nie otrzymała orzeczenia rentowego bądź innego w związku ze stwierdzonymi schorzeniami (z zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 08 marca 2016 roku wynikało, że zostało ono wystawione na życzenie powódki w związku z ubieganiem się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego rolników, k.122). Powyższa sytuacja nie może – w ocenie Sądu – przesądzać o braku możliwości podjęcia przez nią zatrudnienia, bowiem urząd pracy dysponował ofertami pracy dla osób z jej kwalifikacjami (na doświadczenie zawodowe w prowadzeniu domu opieki) oraz z innymi. W ocenie Sądu, powódka bez przeszkód mogłaby znaleźć zatrudnienie dla osób ze średnim wykształceniem ogólnym, lub też w zawodzie opiekunki osób starszych, czy też osoby prowadzącej tego rodzaju firmę mając na względzie długoletnie, zdobyte dotychczas doświadczenie zawodowe. Powiatowy Urząd Pracy w E. w ostatnim okresie czasu 97 ofertami pracy m.in. w zawodzie asystenta działu handlowego, przedstawiciela handlowego, pracownika socjalnego, opiekuna osób starszych, doradcy klienta, specjalisty ds. sprzedaży i obsługi klienta, recepcjonisty. Podjęcie takiego zatrudnienia umożliwiłoby uzyskanie przez K. P. (1) wynagrodzenia w kwocie co najmniej minimalnego.

Wypada zaakcentować, że powódka sama uznała, że nie będzie wykonywać pracy na rzecz męża działalności w związku z nie spełnianiem przez niego jej oczekiwań, w tym finansowych, co nie może być implikowane jako niemożność podjęcia działań w kierunku pozyskania środków finansowych na chociażby częściowe zaspokojenie jej potrzeb i usprawiedliwienie jej bierności w tym kierunku. Postawa powódki, że uważa, iż pozwany korzysta z jej majątku i należą jej się z tego pieniądze nie da się pogodzić z przywołanymi w pierwszej części rozważań przepisami prawa materialnego. Przy czym, w ocenie Sądu, możliwe do osiągnięcia przez powódkę dochody ze stosunku pracy, nie są w stanie zaspokoić jej niezbędnych potrzeb, które, w ocenie Sądu, oscylują na poziomie około 5000 złotych miesięcznie. Bez wątpienia dotychczasowy poziom życia stron (oceniany przez pryzmat uzyskiwanych przez pozwanego dochodów z działalności gospodarczej, marek samochodów będących w dyspozycji stron i ich syna, braku oszczędności zgromadzonych przez strony) pozostawał na poziomie powyżej przeciętnego. Z tego powodu za usprawiedliwione należało uznać potrzeby powódki związane z wydatkami na leczenie, rehabilitację, środki czystości i kosmetyki, fryzjera, kosmetyczkę, wyżywienie, siłownię czy odzież i obuwie. Pozwany sam przyznał, że nie posiadał orientacji w wydatkach żony na wskazane potrzeby, zeznając, że kiedy widział debet na koncie żony to uzupełniał go, że kontrolował wydatki żony o tyle, żeby było na spłatę obu kredytów. Ponadto zeznawał, że na wyżywienie, kiedy zamieszkiwali wspólnie z powódką, wydatkowali kwoty po około 2000 złotych miesięcznie (zeznania pozwanego: protokół z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku, zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.112 w czasie: 00:30:32 – 00:58:02, protokół skrócony k.107 – 108) w sytuacji, w której korzystali także ze stołówki placówki (o czym wspominała powódka w toku sprawy o sygn. akt III RC 762/16, protokół z rozprawy z dnia 17 marca 2017

roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.36 w czasie 00:07:49 – 00:31:27 , protokół skrócony k.30 – 31 przywołanych akt) .

Należy podnieść , że powódka choruje na przewlekłe choroby , które generują wydatki z tego tytułu w przeciwieństwie do pozwanego , który jest osobą zdrową .

Bez wątplenia koszty związane z utrzymaniem syna stron przynajmniej częściowo – do czasu jego usamodzielnienia finansowego – powinni pokrywać rodzice . Jednakże należy mieć na względzie to , że K. od października 2016 roku rozpoczął studia zaoczne na ostatnim roku ich trwania , wcześniej także pracował na rzecz firmy ojca , zatem nie było – w ocenie Sądu – uzasadnienia , aby udział rodziców w jego kosztach utrzymania wynosił kwotę 2000 złotych miesięcznie (taka kwota była mu przekazywana w czasie , kiedy studiował w trybie dziennym) . Kwestią dyskusyjną pozostaje moment całkowitego usamodzielnienia się K. , bowiem powódka zeznawała , że pozostaje na utrzymaniu syna od lutego 2017 roku , który od stycznia 2017 roku rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej (zeznania powódki : protokół z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.112 w czasie 00:06:59 – 00:30:32 , protokół skrócony k.106) . Natomiast K. P. (2) zeznawał , że nie wie z czego utrzymuje się matka , nie wie co się stało z kwotą 40 000 złotych , które w grudniu wypłaciła oraz posiada u kolegi zadłużenie w kwocie 10 000 złotych (zeznania świadka K. P. (2) : protokół z rozprawy z dnia 15 marca 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.112 w czasie 01:16:47 – 01:19:44 , protokół skrócony k.109) . Potwierdził powyższe również zeznając w sprawie o ustanowienie rozdzielności majątkowej stron zeznając , że matka nie korzysta z dochodów z jego działalności gospodarczej (zeznania świadka K. P. (2) złożone w sprawie o sygn akt III RC 762/16 : protokół z rozprawy z dnia 17 marca 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.,36 , w czasie 01:07:46 – 01:14:20 , protokół skrócony k.33) . Z powyższego należy wyprowadzić wnioski , że sytuacja materialna K. nie rodziła obowiązku stron do łożenia na jego utrzymanie , stąd wydatek określony w kwocie 2000 złotych miesięcznie na jego rzecz w przedstawionym przez powódkę spisie kosztów utrzymania nie został uznany za usprawiedliwiony (co w toku postępowania zostało także wskazane przez samą powódkę) . Nadto , w związku ze wspólnym zamieszkiwaniem powódki i K. oraz jego samodzielnością finansową , winien on przyczynić się w połowie do kosztów utrzymania wynajmowanego mieszkania kwotą po około 975 złotych miesięcznie , co , z kolei , zmniejsza potrzeby usprawiedliwione w tym zakresie powódki .

Należy wskazać , iż powódka również nie wykazała – mimo zobowiązania – ponoszonych comiesięcznie wydatków w kwotach po 1000 złotych miesięcznie na utrzymanie samochodu i benzynę , nie przedstawiła również uzasadnienia dla takowych (zeznawała , że jeździła do lekarzy , na akupunkturę , czy też odwiedzała znajomych) . Biorąc pod uwagę fakt , że nie pracuje zawodowo , ponadto zaniechała pomagania pozwanemu w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej , wydatek na wskazanym przez powódkę poziomie jawi się jako zawyżony .

Z kolei sytuacja materialna pozwanego jest determinowana dochodami z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej . Z zeznań podatkowych wynika , iż pozwany w ciągu ostatnich trzech lat uzyskał dochody z pozarolniczej działalności gospodarczej w następujących kwotach: 148.493,86zł (za 2014 rok) , 195.552,41zł (za 2015 rok) i 257.101,89zł (za 2016 rok) . Powyższe dochody należało pomniejszyć o podatek dochodowy . Ze wskazanej działalności w 2016 roku osiągnął dochód na poziomie 17599,15 złotych miesięcznie , z którego co miesiąc winien spłacać zobowiązania kredytowe kwotami po 9667,72 złotych , co w konsekwencji pozostawia do jego dyspozycji kwoty średnio po 7931,43 złotych miesięcznie . Należy zwrócić uwagę , że nawet przy uwzględnieniu wskazywanych w pozwie dochodów na poziomie 185938,72 zł (średnio miesięcznie po 16734 zł) , powódka winna uwzględnić to , że pozwany co miesiąc musi spłacać wspólne zobowiązania kredytowe w łącznej wysokości 9667,72 zł (powódka nie posiadała nawet wiedzy o wysokości zobowiązań kredytowych , wskazując , iż były na poziomie około 8000 złotych w sytuacji , kiedy opiewały na kwoty po około 9670 złotych miesięcznie) , w związku z czym dochód „do podziału” między małżonków pozostaje na poziomie 7066,28 złotych . Stąd nie można było uznać , że pozwany winien w przeważającej części kwotę tę przekazywać na utrzymanie żony , bowiem należy uwzględnić także jego potrzeby (określane na poziomie 1000 – 2000 złotych miesięcznie plus opłaty mieszkaniowe (około 200- 300 złotych miesięcznie) . Przy czym wskazać w tym miejscu wypada , że nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie zeznanie pozwanego , że opłata za gaz mieszkania , w którym pozostał , oscyluje w kwotach po 1000 złotych miesięcznie (12 000

rocznie), bowiem pozwany złożył zestawienie, z którego wynikała kwota po około 207 złotych miesięcznie (2493,58 złotych rocznie, jako 11,83% zużycia przez nieruchomość pozwanego).

J. P., od chwili rozstania i nieprowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z małżonką, wprawdzie nie wywiązuje się z obowiązku przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny, lecz jego małżonka w dniu 09 grudnia 2016 roku pobrała z konta firmowego, do którego posiadała upoważnienie, kwotę 40.000 zł. W związku z tym należało uznać, iż w ten sposób pozwany wywiązuje się częściowo z obowiązku przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny – żony.

Nie zasługiwało na wiarę stanowisko powódki, że w sytuacji, kiedy do września 2016 roku nie posiadała żadnych zobowiązań finansowych, w okresie od grudnia 2016 roku, kiedy wypłaciła z konta firmy kwotę 40 000 złotych, do marca 2017 roku, kiedy wskazywała, iż całą wskazaną kwotę rozdysponowała, zaciągnęła od rodziny i znajomych zobowiązania na wskazaną kwotę. Należy zauważyć, iż w takiej sytuacji nie przedstawiła (wykazała) konkretnych zobowiązań wobec konkretnych podmiotów, którym wymienioną kwotę spłacała. Poza tym wypada podnieść, że powódka zeznawała, że od lutego 2017 roku pozostaje na utrzymaniu syna, zatem okres, w którym rozdysponowała całą kwotę pieniężną jest jeszcze krótszy. Należy także zauważyć, że biorąc pod uwagę koszty utrzymania powódki (ocenione na kwoty po około 5000 złotych miesięcznie), wypłacona kwota powinna jej wystarczyć na czasookres objęty żądaniem (do czasu wywiedzenia pozwu o alimenty), przy uwzględnieniu dochodów z pracy podejmowanej przez powódkę chociażby w symbolicznej wysokości oraz alimentów od pozwanego na poziomie uznanym do kwot po 1200 złotych miesięcznie - był to akt dyspozycyjności pozwanego, w którym nie tylko uznał samo żądanie do wskazanej wysokości, ale i to, że uzasadniały je przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne i godził się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 213 § 2 k.p.c. Sąd był związany wskazaną czynnością procesową pozwanego, bowiem nie była ona sprzeczna z prawem (przepisy pozwalają na zasądzenie świadczeń, stosownie do uwag poczynionych wyżej) lub zasadami współżycia społecznego (pozwany dotychczas przyczyniał się do finansowania potrzeb powódki, która nadal pozostaje z nim w związku małżeńskim), ani nie zmierzała do obejścia prawa (przez wskazaną czynność pozwany nie uszczuplił ewentualnych roszczeń wierzycieli).

Wobec dalszego trwania małżeństwa stron - należy uznać, że zarówno powódka, jak i pozwany mają prawo do równej stopy życiowej, a więc do życia na porównywalnym poziomie. Zasadne jest przy tym uwzględnienie poziomu życia stron z okresu, kiedy pozostawały one we wspólnym gospodarstwie domowym (J. Wierciński, Komentarz do art. 27 k.r.o. [w:] J. Wierciński (red.), Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz, 2014, Lexis Nexis), bowiem świadczenie tytułem zaspokojenia rodziny jest zależne od dotychczasowego poziomu życia rodziny i usprawiedliwionych potrzeb zobowiązanego, nie zależy zaś od wszelkich potrzeb, jakie członkowie rodziny żądający przyznania świadczenia odczuwają.

Biorąc pod uwagę powyższe dywagacje, w ocenie Sądu zasadnym było zasądzenie od pozwanego J. P. na rzecz powódki K. P. (1), kwot po 1200 złotych miesięcznie, tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, poczynając od dnia złożenia pozwu, tj. od dnia 13 grudnia 2016 roku do dnia 16 maja 2017 roku, tj. do dnia poprzedzającego wszczęcie powództwa o rozwód stron, płatne do dnia 10 każdego miesiąca do rąk powódki, wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Kwota ta jest adekwatna zarówno do potrzeb powódki, uwzględniając dotychczasowy poziom życia stron i częściowe zaspokojenie jej potrzeb wypłaconą z konta pozwanego kwotą, wynagrodzeniem z pracy jak i do możliwości zarobkowych pozwanego.

Z tych też względów na podstawie art. 27 k.r.o. orzeczono, jak w pkt I wyroku, oddalając jednocześnie powództwo za okres do dnia wytoczenia powództwa o rozwód, które miało miejsce dnia 17 maja 2017 roku, w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Sąd w punkcie III wyroku, na podstawie przepisu art. 445 § 2 k.p.c., zawiesił postępowanie co do świadczeń za okres od dnia 17 maja 2017 roku, tj. od dnia zawisłości sprawy o rozwód między stronami.

Zgodnie zaś z treścią art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt IV wyroku).